

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ **M. Ú.**, bytom K. a 2/ **Š.Ú.**, bytom K., proti žalovaným: 1/ **M. K.**, bytom K., 2/ **V. U.**, bytom T., 3/ **I. G.**, bytom K., 4/ **V. K.**, bytom N., Č.R., 5/ **J. S.**, bytom K., 6/ **J. G.**, bytom K., 7/ **B. J.**, bytom K., 8/ **O. J.**, K., 9/ **A. V.**, bytom K., 10/ **F. S.**, bytom K., 11/ **A. S.**, bytom D., 12/ **J. S.**, bytom D., 13/ **M. S.**, bytom N., Č.R., 14/ **M. S.**, bytom K., Č.R., 15/ **S. S.**, bytom N., Č. R., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp.zn. NO - 5 C 39/00, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 4. septembra 2007 sp.zn. 23 Co 81/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalovaným 2/, 3, 5/ a 6/ spoločne a nerozdielne náhradu trov dovolacieho konania 4 866,- Sk, do rúk ich zástupcu Mgr. I. P., advokáta Advokátskej kancelárie so sídlom v Z., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline (odvolací súd) rozsudkom zo 4. septembra 2007 sp.zn. 23 Co 81/2006 potvrdil rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín (súd prvého stupňa) z 1. decembra 2005 č.k. NO - 5 C 39/00-360 vo výroku, ktorým súd zamietol žalobu na určenie, že žalobcovia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, resp, ich častí v katastrálnom území K., zapísaných na liste vlastníctva č. X.. V ostatných častiach (o trovách účastníkov a štátu) rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd tak rozhodol vo veci samej podľa § 219 Občianskeho súdneho

poriadku – zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len O.s.p.) majú za to, že odvolaním žalobcov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Proti rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej podali žalobcovia dovolanie. Navrhli napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konania. Navrhli tiež, aby pred rozhodnutím o ich dovolaní bola odložená vykonateľnosť napadnutého rozsudku „vzhľadom k tomu, že žalobca výzvou podanou prostredníctvom právneho zástupcu žiada splnenie povinnosti pod hrozbou exekučného konania“. Na odôvodnenie dovolania uviedli, že odvolací súd vyhlásil napadnutý rozsudok v neprítomnosti účastníkov konania, ktorý jeho postup „je potrebné považovať za dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O.s.p., keď sa účastníkom konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.“ Podľa žalobcov je tu aj dovolací dôvod „podľa § 241 ods. 2 O.s.p.“, pretože súdy sa v danej veci pri posudzovaní oprávnenosti ich držby neriadil závermi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrenými v jeho rozsudku z 30. októbra 2001 sp.zn. 3 Cdo 80/01. Podľa žalobcov spočíva napadnutý rozsudok odvolacieho súdu aj na nesprávnom právnom posúdení veci, čím je daný dovolací dôvod podľa „§ 241 ods. 2 písm. d/ O.s.p.“.

Žalovaní 2/, 3/, 5/, 6/, 11/, 12/ a 14/ navrhli dovolanie žalobcov zamietnuť, resp. napadnutý rozsudok „potvrdiť“ alebo sa vyjadrili k nemu tak, že súhlasia s rozhodnutím odvolacieho súdu. Žalovaní 2/, 3/, 5/ a 6/, v dovolacom konaní zastúpení advokátom, domáhali sa aj náhrady trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania zastúpení advokátom (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, pretože dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len pokiaľ to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Ak dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, je prípustné len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie

prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Napokon, dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného vo veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Žalobcami napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 – 3 O.s.p., pretože ním bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, pričom odvolací súd v ňom nevyslovil prípustnosť dovolania a v danej veci dosiaľ nerozhodol dovolací súd, právnym názorom ktorého by bol odvolací súd viazaný.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní výslovne namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa odňala možnosť konať pred súdom), ktorá podľa žalobcov spočíva v tom, že odvolací súd vyhlásil napadnutý rozsudok v neprítomnosti účastníkov konania. Žalobcovia ale vytýkajú túto vadu nenáležite.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. O túto vadu konania ide vtedy, ak súd postupoval v konaní tak, že znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. Takým procesným právom účastníka občianskeho súdneho konania je i právo majúce pôvod v samotnej Ústave Slovenskej republiky (Čl. 48 ods. 2), aby vec bola prejednaná v jeho prítomnosti. To ale neznamená, že by súd vôbec nemohol

rozhodnúť v neprítomnosti účastníka; súd je ale vždy povinný takú možnosť účastníkovi poskytnúť.

Podľa § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa ustanovenia § 119 ods. 1, prvá veta O.s.p., pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. To znamená, že ak má byť pojednávanie odročené z dôvodu týkajúceho sa niektorého z účastníkov, musí byť tento dôvod nielen súdu oznámený, ale musí ísť o dôvod dôležitý.

Ako vyplýva z obsahu spisu, odvolací súd dňa 26. júla 2007 určil termín („preložil“ ho z 28. augusta 2007) na deň 4. septembra 2007 (č.l. 426 spisu), o čom účastníkov, resp, ich zástupcov riadne a včas vyrozumel; zástupca žalobcov prevzal oznámenie odvolacieho súdu o tom 2. augusta 2007. Spis súdu prvého stupňa neobsahuje podanie zástupcu žalobcov, ktorým by žiadal o odročenie pojednávania.

Vzhľadom na uvedené, odvolací súd neporušil žiadny procesný predpis, ak uznesením pojatým do zápisnice o jeho pojednávaní 4. septembra 2007 rozhodol, že vec prejedná v neprítomnosti žalobcov a ich právneho zástupcu. Umožňovalo mu to ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (k tomu porovnaj R 79/1994).

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu nie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Preskúmaním veci nezistil ani existenciu vád podľa ustanovení § 237 písm. a/ - e/ a g/ O.s.p.; existenciu takých vád naostatok netvrdia ani žalobcovia v dovolaní.

Skutočnosť, že by napadnuté rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (nie písm. d/, ako to nesprávne žalobcovia uvádzajú) v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľmi vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené, dovolacie konanie sa obmedzilo iba na fázu zisťovania podmienok prípustnosti dovolania a nemohlo pokročiť do ďalšej fázy, t.j. preskúmania vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia.

Z týchto dôvodov bolo potrebné dovolanie žalobcov odmietnuť podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods.1 O.s.p.). Dovolací súd však napriek tomu žalovaným 11/, 12/ a 14/ nepriznal náhradu trov konania, pretože im v dovolacom konaní nevznikli žiadne trovy. Tie však vznikli žalovaným 2/, 3/, 5/ a 6/, ktorí podali návrh na uloženie povinnosti

nahradiť im trovy tohto konania v sume 4 676,- Sk (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za jednu právnu službu, ktorú im poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalobcov (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 1 465,- Sk, čo po úprave podľa § 13 ods. 3 vyhlášky a pripočítaní náhrady výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 tejto vyhlášky (t.j. 190 Sk), predstavuje spolu 4 866,- Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. augusta 2008

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: